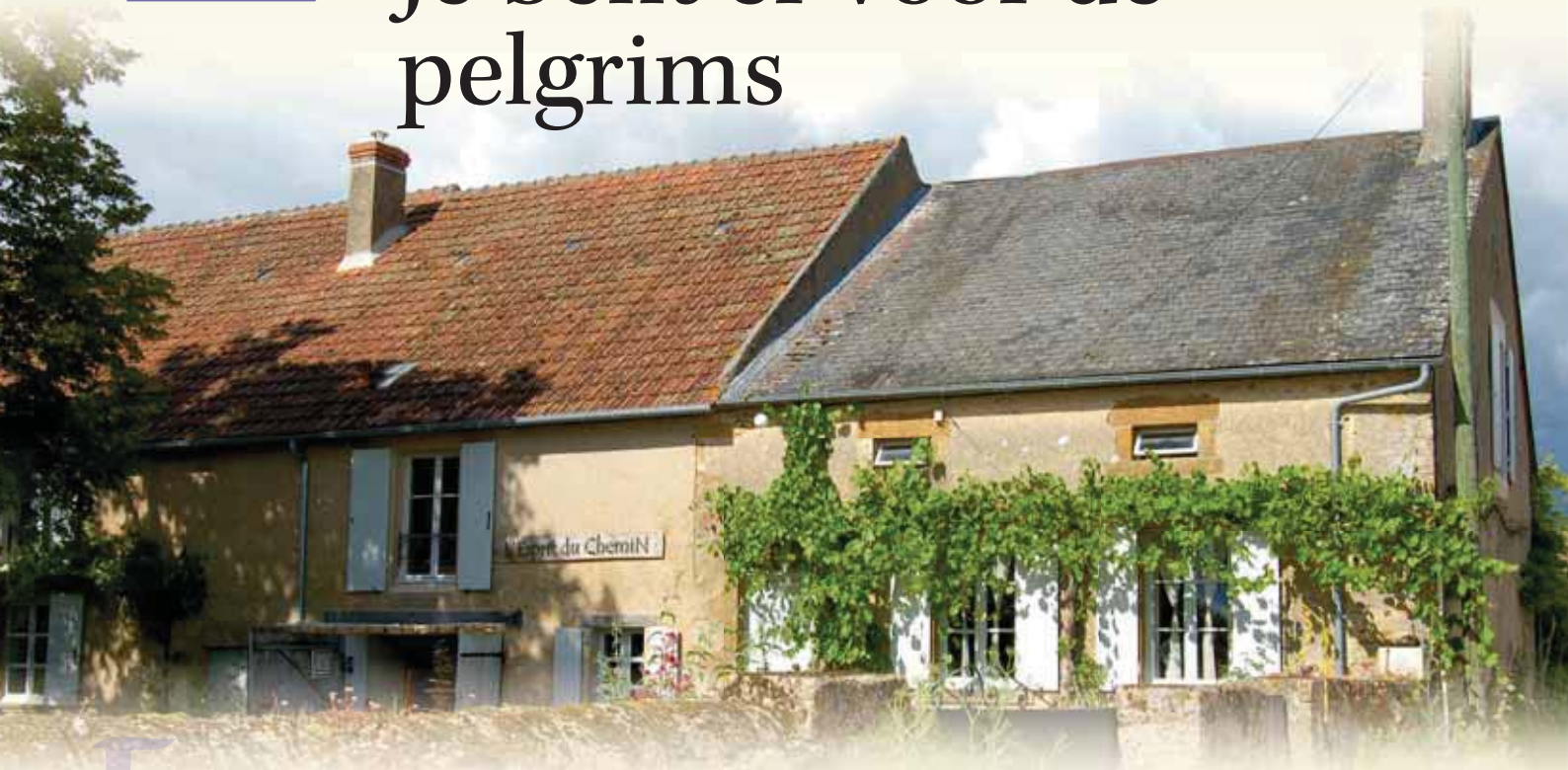

Je bent er voor de pelgrims

Freek van der Veen hospitaleerde samen met zijn vrouw Nina veertien dagen in herberg L'Esprit du Chemin in Frankrijk.

Nee, druk is het er niet met komende en gaande pelgrims, Maar dat wilden herbergiers Arno Cuppen en Huberta Wiertsema ook beslist niet. Twaalf jaar lang runden ze de herberg met dezelfde naam in Saint-Jean-Pied-de-Port. Met in het hoogseizoen dagelijks zo'n achttien pelgrims die onderdak vroegen, een maaltijd, ontbijt en vaak ook nog een lunchpakket voor onderweg.

Dat stond hen niet voor ogen toen ze in 2014 neerstreken in Le Chemin, een gehucht 25 kilometer zuidelijk van Vézelay. Samen met de inzet van vele vrijwilligers hebben Arno en Huberta in twee jaar tijd keihard gewerkt om een goede opvangplek te kunnen bieden aan vermoeide pelgrims. En dat is gelukt, want de pelgrims die nu Le Chemin aandoen – soms één, twee, ook wel eens vier tegelijk – ervaren aan den lijve en op grootse wijze wat belangeloze gastvrijheid is. De hospitalero

die hier als vrijwilliger helpt, krijgt dan ook deze instructie mee: 'De pelgrims moeten zich welkom weten, je bent er voor hen!'

Beproeving

Tijdens ons verblijf ontmoetten we twee pelgrims die vanuit Nederland zijn komen lopen. Ze zijn dan al zo'n zes weken onderweg. De meeste pelgrims die neerstrijken in L'Esprit du Chemin beginnen in Vézelay en hebben er bij aankomst in Le Chemin een dag opzitten. Maar dat blijkt voor sommige pelgrims al een beproeving. Een van hen belt op. Ze moet nog zo'n anderhalve kilometer, maar ze kan niet meer. Huberta pakt de auto en haalt haar op. Haar vriend bereidt zich voor op een marathon en loopt wel door. Mede door de hoge temperatuur was het voor haar te zwaar geweest. Beiden moesten ook nog het nieuws verwerken dat ze die dag hoorden dat hun vriendin ongeneeslijk ziek was verklaard. Als hospitalero's proberen we er dan zoveel mogelijk voor deze pelgrims met hun verdriet te zijn.

'Aankomen in een paradijs.'

Foto: Freek van der Veen

Het geld raakt op

Een Duits echtpaar belt dat ze een dag later komen. Mevrouw blijkt blaren op hakken, hielen en tenen te hebben. Liefdevol worden ze door Huberta verzorgd. 'Blaren zijn mijn specialiteit', zegt ze glimlachend.

Op onze laatste dag meldt zich een pelgrim die anderhalve maand geleden uit Middelburg is vertrokken. Rudi maakt deze tocht voorafgaand aan een sabbatical en zijn definitieve stoppen met werk.

Ten slotte is er een jong stel uit België dat vanuit Gent is vertrokken. Ze hebben alle schepen achter zich verbrand: 'Onze tent is ons huis'. Ze hebben de kosten van de pelgrimsreis veel te optimistisch ingeschat en het geld raakt op. Maar ze willen zo graag verder, omdat ze vinden dat deze pelgrimsreis de grond en ruggengraat is voor hun verdere leven. Wij geven hen tips.

Aankomen in een paradijs

De herberg is nog niet af, dus er is nog meer te doen: deuren in de beits zetten, een muur verven, leem maken. En dan de grote tuin: bessen plukken, onkruid wieden, aardappelen rooien, nieuwe gewassen in de moestuin planten. En als de bessen geplukt zijn volgt het schoonmaken, opkoken, door de fruitmolen halen, geleisuiker toevoegen, potten steriliseren. Ook de vele courgettes worden verwerkt en ingemaakt. Het resultaat van alle arbeid is dat de pelgrims in een goed verzorgde tuin aankomen waar ze kunnen bijkomen. Aankomen in een paradijs, noemden pelgrims het regelmatig. En rust is er in Le Chemin: verkeer, drukte of lawaai zijn ver te zoeken.

Donativo

Ondanks dat de meeste tijd wordt besteed aan werkzaamheden in en rond de herberg blijft de opvang van pelgrims toch het belangrijkste. Meestal melden zij zich tegen het einde van de middag. Als de bel bij de poort klinkt, is dat voor de hospitalero's het teken om de pelgrim te begroeten, welkom te heten en iets te drinken aan te bieden. Als de pelgrim wat is bijgekomen volgt een rondleiding en uitleg over de gang van zaken in de herberg. Hierna is het tijd voor de pelgrim zich wat op te frissen en zo nodig de voeten te (laten) verzorgen.

Pelgrims en hospitalero's wisselen ervaringen uit.

Foto: Freek van der Veen

L'Esprit du Chemin draait volledig op vrijwilligers die het werk in de herberg doen tegen kost en inwoning. Betaling van het verblijf door de pelgrim vindt plaats middels een *donativo*: de pelgrim geeft voor zijn verblijf wat hij het waard vindt of kan missen.

In de geest van de weg

Aan het begin van de avond ontvangen de pelgrims een vegetarische driegangenmaaltijd. Aan tafel stelt ieder zich kort voor en vertelt wat de camino voor hem of haar betekent. Dan volgt een ogenblik stilte voor gebed, me-

'Blaren zijn mijn specialiteit'

ditatie of reflectie. Tijdens de maaltijd is er volop gelegenheid met elkaar van gedachten te wisselen, verhalen te vertellen over de gelopen weg en ervaringen uit te wisselen. Rudi uit Middelburg vertelt honderduit over de keren dat hij op onverwachte wijze te eten en onderdak van hartelijke en meelevende mensen heeft gekregen onderweg.

Bij de afwas, waarbij de pelgrims worden uitgenodigd mee te helpen, volgt stevast de vraag hoe laat men wil ontbijten. Vervolgens trekken de meeste pelgrims zich terug in hun slaappleaatsen om de volgende morgen fris en uitgerust verder te trekken.

Na het ontbijt dat door de hospitalero's wordt verzorgd, rest nog het geven van een stempel in de *credencial*. Bij het afscheid krijgen de pelgrims een kaartje met een betekenisvolle groet of gedachte mee voor onderweg. Hierin klinkt de geest (*l'esprit*) door voor de pelgrim die altijd onderweg zal gaan, tot hij de weg vindt en de weg (*le chemin*) zelf zal zijn. 🍷